

Talpig nyárban

Tenyérvnyi egükön pállott a Nap,
és éhes nyárba temette arcuk a barázda.
Arra való az élet, sohse kérdezzünk semmit,
mondták tüzes csalánnak, aranyos gólyahirnek,
és kévékbe szedték az árnyakat,
ólba tereltek elbődült estét.
Teleik fölött repedt kemencék
füstjében gyerek lábakkal harangoztak az évek.
Hálni járt beléjük a „félek”.
És mentek a hosszú, fényesre kalapált nyárba,
ahol halálra várva készülődött az árpa,
pipacs vérébe zuhant.
Paraszti csontok nyitnak az estikék alatt.

Szívünkig ér az Alföld.

Titkos záradék

Takarót hajt csípóm kérdőjelére,
álmában hasam holdját dicsérve megsimít.
Engem szeret, vagy csontjaim fekvését imádjá?
Kellünk egymás bajára.

Aki ismeri DIENES ESZTER-t, tudja, hogy tatáros arca pontosan kifejezi lényegét: a pogány, vad erőt, a zabolátlan vitalitást, a meghökkenően nyílt, lefegyverzően tiszta embert. Ezek a sajátos jegyek szerencsére a verseiben is uralkodnak. Dienes Eszter lírájában megragadó a kíméletlen mindent-kimondás, önmagát kiszolgáltatató gyónása, teremtett költői világának pörösege, alarctalan önfelmutatása. Föld-szaga van az ő verseinek. Hű képet kapunk belőlük vajúdó valóságunkról, az ember-nőköltő helykereső vergődéseiről és erőfeszítéseiről, s nem utolsó sorban egy ígéretesen alakuló markáns költői terrénümről.

Nyilvánvaló, hogy Dienes Eszter nem intellektuális alkat, hiányzik belőle a kartéziáns fegyelem és racionalizmus. Az intuíció, a mégoly termékeny ösztönösség azonban ma már alighanem kevés egy autonóm, érvényes költői világteremtéshez. Lírájának nagy értéke, az őszinteség, elsősorban etikai, s nem esztétikai érték. Az etikum és esztétikum valószínűségi sziámi ikerpár a magyar líra történetében, az egyik elhanyagolása a másik létét is veszélyezteti. Dienes Eszternek nem szabad kevéssel beérnie! Nem elég, ha valaki csiszolatlan gyémánt. De ő tudja, mivel tartozik tehetségének és olvasóinak: munkával.

KÖRMENDI LAJOS